

писмо до султана Малекъ Адельъ съ предложение за миръ и прекращаване на враждитѣ за винаги. Инокентий прави всичко възможно, за да прекращава спороветѣ между князетѣ и да урежда размирията между народитѣ.

Последнитѣ думи кардиналъ Пелагиусъ д'Албано каза съ твърдъ и решителенъ гласъ. Той извади отъ джоба на моравото си расо свитѣкъ телешка кожа, подпечатанъ съ папски сигили. Стана. Цѣлуна посланието, поклони се и го подаде на императора, който сѣщо бѣше се изправилъ.

— А тука Ваше Величество ще види поржкитѣ и съветитѣ, които Римъ дава на Константиновградската империя.

Анри се поклони, цѣлуна свитѣка, распечати печатитѣ. Хвърли бързъ погледъ върху писмото.

Сви вежди.

— Вие сте се отбивалъ въ столицата на българитѣ? — прозвуча гласътъ му въ дълбоко удивление. — Нали не бѣхте добре съ Асенъ Борилъ?

И той погледна смаянъ къмъ испанеца.

Мургаволикиятъ кардиналъ не трепна. Само гласътъ му стана още по-безстрастенъ и хладенъ.

— Приятелитѣ ставатъ врагове, а враговетѣ приятели, когато това се изисква отъ по-висши съображения. Асенъ Борилъ обеща да не преследва повече униятитѣ въ своята земя. И прие всички условия, които азъ му предложихъ.

— И какви сѣ тѣ? — попита полека Анри.

— Обещахъ му да го подкрепимъ въ борбата му противъ Иоанъ Асенъ. Обещахъ да му помогнемъ въ единъ походъ противъ сърбитѣ, за да си завземе загубенитѣ презъ 1208 година области. Обещахъ му да го pazимъ отъ нападенията на Епиръ, Славъ и ломбардитѣ. Ако въ държавата му се дигне бунтъ, нашитѣ войски ще го потушатъ.

— Какво подразбирате подъ „наши“ войски? — извика Анри.

— Твоитѣ.

Императорътъ отвори широко очи, сякашъ не можеше да проумѣе думитѣ, които бѣ чулъ.